

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 24Co/112/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313228343  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313228343.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci navrhovateľa: Orange Slovensko, a.s., IČO: 35 697 270, so sídlom Bratislava, Metodova č. 8, zastúpený spoločnosťou: Bobák, Bollová a spol., s.r.o., IČO: 35 855 673, so sídlom Bratislava, Dr. VI. Clementisa č. 10, proti odporkyni: B. O., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom D., Y. R. XXX/XX, t.č. na neznámom mieste, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, IČO: 42 326 923, so sídlom Košice, Park Angelinum č. 2, zastúpený advokátom: Mgr. Peter Masarovič, IČO: 40 260 194, so sídlom Košice, Park Angelinum č. 2, o zaplatenie 527,38 Eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 15C/137/2014-112 zo dňa 02.12.2014, v časti o zaplatenie 347,- Eur s príslušenstvom a v časti náhrady trov konania, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, v ktorej súd návrhu vyhovel, m e n í tak, že návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 347,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 16.03.2012 do zaplatenia, z a m i e t a .

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady trov konania m e n í tak, že odporkyni sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a .

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 34,60 Eur ako trov právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám jeho advokáta.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 527,38 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 16.03.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 31,50 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy zastúpenia v sume 102,41 Eur k rukám jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prvostupňový súd s použitím ust. § 51, § 420 ods. 1 a 3, § 517 ods. 1 Obč. zákonníka, § 42 ods. 1, 4, § 43 ods. 1, ods. 5 písm. b) zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania vznikol záväzkovo-právny vzťah, nakoľko došlo medzi nimi k uzatvoreniu Zmlúv o pripojení, spolu s Dodatkami k nim, pričom ich neoddeliteľnou súčasťou boli aj Všeobecné podmienky navrhovateľa. V predmetnej zmluve sa navrhovateľ zaviazal poskytovať odporkyni služby spojené s využívaním

verejnej mobilnej rádiotelefónnej siete a odpredal odporkyni 2 ks mobilných zariadení za zvýhodnené zľavnené ceny vo výške 1,- Eur a 19,- Eur. Odporkyňa sa zaviazala uhrádzať cenu za poskytnuté služby po dobu najmenej 24 mesiacov od účinnosti jednotlivých zmlúv. Nakoľko odporkyňa nezaplatila cenu za telekomunikačné služby za obdobie 11/2011 do 01/2012, porušila svoj základný záväzok - platiť riadne a včas cenu za služby. Následne bol porušený aj záväzok zotrvať v zmluvnom vzťahu počas dohodnutej doby (tzv. doby viazanosti), nakoľko došlo k ukončeniu platnosti uzatvorených zmlúv o pripojení. Navrhovateľovi, v dôsledku neuhradených faktúr, vznikol nárok na zaplatenie sumy vo výške 180,38 Eur a v dôsledku porušenia povinnosti zotrvať v zmluvnom vzťahu počas celej doby viazanosti, mu vznikla škoda vo výške 367,- Eur - správne má byť 347,- Eur, pozn. odvolacieho súdu (škoda vznikla v súvislosti s predajom mobilných zariadení odporkyni za zľavnené ceny). Táto škoda predstavuje rozdiel medzi predajnou cenou mobilného zariadenia a jeho akciovou cenou. Túto škodu odporkyňa spôsobila tým, že získala mobilné zariadenia za cenu zvýhodnenú oproti cene trhovej a nezotrvala v zmluvnom vzťahu počas celej doby viazanosti, k čomu sa podpisom Dodatok k vyššie uvedeným zmluvám zaviazala. Nakoľko odporkyňa neplnila riadne a včas záväzky z predmetnej zmluvy o pripojení a pohľadávku za hovorné, ktoré jej bolo riadne vyfakturované, riadne a včas neuhradila (a to aj napriek pokusu o pokonávku zo dňa 01.03.2012), je povinná navrhovateľovi uhradiť aj škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku zvýhodnenia, ktoré poskytol odporkyni (zľavnené mobilné zariadenia). Účelom dojednania zmluvnej pokuty bolo naplnenie funkcie zmluvnej pokuty ako paušalizovanej náhrady škody, ktorá navrhovateľovi vznikla v dôsledku porušenia povinnosti odporkyne zotrvať počas vymedzenej doby viazanosti v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom. Odporkyňa je teda sankcionovaná za porušenie konkrétne určených povinností, ktoré jej vyplývali zo Zmlúv o pripojení, Dodatok k nim ako aj zo Všeobecných podmienok, a to povinnosť uhrádzať cenu za poskytnuté služby a povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu počas doby viazanosti. Požadovanú náhradu škody mal súd za primeranú, t.j. že výška požadovanej náhrady škody neprimerane nepresahovala plnenie, ktoré odporkyňa na základe zmlúv po pripojení dostala. Keďže sa odporkyňa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, je povinná v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zaplatiť aj úroky z omeškania, výška ktorých je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K prvému dňu omeškania (t.j. 16.03.2012, pričom je to deň nasledujúci po uplynutí lehoty na dodatočné plnenie uvedenej v pokuse o pokonávku na uhradenie celého dlhu) bola základná úroková sadzba určená Európskou centrálnou bankou vo výške 1,00%. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi právo na náhradu trov konania vo výške 133,91 Eur, pozostávajúci z náhrady súdneho poplatku zaplateného navrhovateľom za návrh na začatie konania vo výške 31,50 Eur a z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 102,41 Eur, spočívajúcich v dvoch úkonoch právnej služby /prevzatie veci a príprava zastúpenia, podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu/ á 34,86 Eur, 2 x režijný paušál za rok 2013 á 7,81 Eur, plus 20% DPH z obidvoch zložiek, t.j. trovy právneho zastúpenia celkom vo výške 102,41 Eur.

Proti tomuto rozsudku v časti o zaplatenie 347,- Eur s príslušenstvom a v časti náhrady trov konania, podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie vedľajší účastník, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 34,60 Eur. Poukázal na to, že do konania ako vedľajší účastník vstúpil v časti, v ktorej si navrhovateľ uplatnil sumu 347,- Eur s príslušenstvom ako modifikovanú náhradu škody, pôvodne zmluvnú pokutu, ako neprijateľnú podmienku zo spotrebiteľskej zmluvy. Navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá predstavuje rozdiel medzi akciovou cenou mobilného telefónu a jeho nadobúdacou cenou. Podľa odvolateľa neprijateľnú a absolútne neplatnú zmluvnú podmienku nie je možné modifikovať. Súd prvého stupňa nesprávne posúdil uplatnený nárok na náhradu škody v zmysle § 420 Obč. zákonníka. V prvom rade navrhovateľ porušil zákon, § 4 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého predávajúci nesmie viazať predaj výrobkov alebo poskytovať služby na predaj iného výrobku alebo na poskytnutie služby. Škoda nemôže predstavovať rozdiel medzi akciovou cenou mobilného telefónu a jeho trhovou cenou, išlo by vlastne len o paušalizovanú náhradu škody, t.j. modifikovanú zmluvnú pokutu, bez zohľadnenia, v akom rozsahu spotrebiteľ svoje záväzky porušil. Navrhovateľ musí preukázať skutočnú škodu. Samotné uzatvorenie kúpnej zmluvy, v ktorej bola dohodnutá akciová kúpna cena, nemôže spôsobiť navrhovateľovi žiadnu škodu. Rozdiel medzi kúpnu a akciovou cenou nie je následkom protiprávneho úkonu odporcu, ale je výsledkom zmluvnej dohody, k protiprávnemu zmenšeniu majetku navrhovateľa nedošlo, pretože za odpredaný mobilný telefón obdržal dojednanú kúpnu cenu. Navrhovateľ nepreukázal nadobúdaciu cenu, za ktorú predmetné mobilné telefóny zaobstaral. Vo vzťahu k nedodržaniu doby

viazanosti zo strany odporkyne nebolo preukázané, ako, kedy a kým došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu. Zo zmluvy, Dodatku a ani zo Všeobecných podmienok nevyplýva povinnosť odporcu vrátiť navrhovateľovi poskytnutú zľavu z kúpnej ceny telekomunikačného zariadenia v prípade, že odporca poruší povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom počas celej doby viazanosti alebo povinnosť riadne a včas uhrádzať cenu za poskytované služby. Poskytnutie zľavy z kúpnej ceny mobilného telefónu nebolo zo strany navrhovateľa v kúpnej zmluve viazané na žiadnu podmienku. Jediná forma sankcie bola dohodnutá vo forme zmluvnej pokuty. Neboli preto splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Obč. zákonníka. V pokuse o pokonávku zo dňa 01.03.2012 navrhovateľ vyzval odporkyňu na úhradu hovorného a zmluvnej pokuty vo výške 347,- Eur, teda nevyzval ju na náhradu škody, preto ani nemohla byť v omeškaní. Odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia súdov v obdobných veciach, a to aj v otázke jeho práva na náhradu trov konania

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne nevyjadrila.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne nevyjadril. Na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že trvá na dôvodnosti návrhu v celom rozsahu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - vedľajším účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. a § 206 ods. 3 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti s použitím § 220 O.s.p. zmeniť.

Vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané výslovne v časti o zaplatenie sumy 347,- Eur s príslušenstvom (ako uplatnenej náhrady škody), vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie sumy 180,38 Eur s príslušenstvom (za neuhradené služby) odvolanie podané nebolo, v tejto časti preto rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval za splnenú ani jednu z podmienok v zmysle § 214 ods. 1 O.s.p., kedy je na prejednanie odvolania potrebné nariadiť pojednávanie, keď nebolo potrebné zopakovať a ani doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžaduje dôležitý verejný záujem, preto vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., keď vychádzal zo skutkového stavu tak ako ho zistil súd prvého stupňa, len ho inak právne posúdil.

Ako prvou otázkou sa odvolací súd zaoberal otázkou prípustnosti podaného odvolania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.).

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O.s.p.).

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O.s.p.).

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník (§ 201 ods. 1 O.s.p.).

Odvolačný súd poukazuje na nižšie uvedenú argumentáciu obsiahnutú v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 188/2012. Z právnej úpravy vedľajšieho účastníka obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku vyplývajú niektoré rozdielnosti, ktoré sa v právnom postavení vedľajších účastníkov prejavujú vo viacerých smeroch, okrem iného tiež v tom, že niektorí vedľajší účastníci majú právo podať odvolanie s obmedzením, že tento ich úkon nemôže odporovať úkonu (vôli) nimi podporovaného účastníka, iní vedľajší účastníci majú v zmysle vid' § 201 veta druhá O.s.p. samostatné, od účastníka nezávislé právo podať odvolanie. V zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a tiež v súlade s názormi prezentovanými v odbornej právnickej literatúre (vid' Jaroslav Krajčo a kol., Občiansky súdny poriadok - Komentár, I. diel, str. 380, Eurounion, 2010) predpokladmi účasti vedľajšieho účastníka v konaní sú: a/ výzva účastníka konania alebo podnet vedľajšieho účastníka konania, b/ uvedenie na strane ktorého účastníka bude vedľajší účastník vystupovať, c/ preukázanie právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku sporu (ak nejde o prípad, v ktorom tento záujem vyplýva z osobitného zákona - k tomu vid' tiež ďalej), d/ rozhodnutie súdu o prípustnosti vedľajšieho účastníka (ak účastník konania vznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva), e/ súhlas vedľajšieho účastníka, ak jeho vstup navrhol účastník konania, f/ súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník.

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietat neprípustnosť tohto vstupu.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p., zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 O.s.p.), tu vyplýva priamo zo zákona (vid' tiež Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok - Komentár, Nakladateľství C. H. Beck, 2009, str. 238). V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jej činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide.

V oboch prípadoch, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 93 ods. 1 a 2 O.s.p., je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať (vid' vyššie podaný výpočet predpokladov vedľajšieho účastníctva, konkrétne písm. f/). Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka; svoj nesúhlas s vedľajším účastníctvom tento účastník nemusí ani odôvodňovať. Je pojmovo vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť.

To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba mať totiž

na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Účastník konania má preto právo svojim nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priechil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený.

V zmysle vyššie uvedeného zodpovedá zákonu procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

Právny poriadok Slovenskej republiky priznáva právnickým osobám, na ktoré sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p., široké možnosti uplatnenia ochrany práv, za účelom ktorej boli zriadené. Legitímnou formou, ktorou právnické osoby zriadené a zamerané na ochranu práv spotrebiteľa vo všeobecnosti prispievajú k sledovanej ochrane práv, je okrem vyššie uvedených foriem aj návrh na začatie konania alebo vstup do už začatého konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka. Pri využívaní tejto formy ochrany práv spotrebiteľa je ale potrebné zdôrazniť, že prejavom skutočného a úprimného záujmu o ochranu práv konkrétneho spotrebiteľa zo strany tej - ktorej právnickej osoby a logickým predpokladom efektívnosti ňou individuálne poskytovanej ochrany je, že: 1. sa dôsledne oboznámi so všetkými okolnosťami charakterizujúcimi situáciu daného spotrebiteľa, 2. nebude paušálne vstupovať („nanucovať sa“) do všetkých jej známych konaní, v prípade ktorých by mohla pôsobiť v procesnom postavení vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p.), 3. vstúpi len do tých konaní, v ktorých to reálne vyžadujú potreby toho, koho chce v konaní podporovať a kto má byť v zmysle zákona objektom ochrany - spotrebiteľa.

Sama skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, bez ďalšieho ešte neznamená, že jej procesný úkon vyjadrujúci túto vôľu vyvoláva vždy ňou sledované právne účinky (v tejto súvislosti možno poukázať napríklad na prípad vstupu takejto právnickej osoby ako vedľajšej účastníčky na strane účastníka zomrelého 18 rokov pred začatím konania - viď uznesenie Najvyššieho súdu z 10. januára 2013 sp. zn. 3 Cdo 297/2012). Ani samotný status takejto právnickej osoby vyplývajúci z § 93 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. ešte neznamená, že jej vstup do konania v procesnom postavení vedľajšej účastníčky je vždy prípustný (tu možno poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu z 22. novembra 2012 sp. zn. 3 Cdo 149/2011 konštatujúce neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do exekučného konania).

S účinnosťou od 1. septembra 2003 ustanovenie § 201 O.s.p. „posilnilo“ postavenie vedľajšieho účastníka v tých prípadoch, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a (ním podporovaným) vedľajším účastníkom. V týchto prípadoch je právo podať odvolanie vedľajším účastníkom jeho samostatným procesným právom nezávislým od postoja, vôle a úkonov (hlavného) účastníka konania. Zmyslom takejto procesnej úpravy je zabrániť tomu, aby vedľajší účastník čelil dôsledkom vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom konania bez možnosti ovplyvniť výsledok konania aj podaním odvolania proti vôli účastníka konania, ktorého v konaní taký vedľajší účastník podporuje.

Ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však v žiadnom prípade vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania.

Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitímácia vedľajšieho účastníka na odvolanie je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka nevyjadril nesúhlas. Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Pokiaľ tento účastník vyjadril v konaní svoju vôľu tým, že sa vzdal odvolania, nemôže ho podať ani vedľajší účastník. Ak sa účastník odvolania

nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník odmietne takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 Cdo 59/2009).

Vzhľadom na to, že v danom prípade odporkyňa nevyjadrila nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, ako aj nevyjadrila nesúhlas s ním podaným odvolaním, je toto odvolanie potrebné považovať za odvolanie podané oprávnenou osobou a nie je dôvod ho podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. odmietnuť.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporkyňa s navrhovateľom uzavrela dve Zmluvy o pripojení, ktorých neoddeliteľnou súčasťou boli aj Všeobecné zmluvné podmienky. Na základe týchto zmlúv vypožičal navrhovateľ odporkyňi 2 ks mikroprocesorového zariadenia - SIM karty, ktoré jej umožňovali využívať telekomunikačné služby poskytované navrhovateľom. Navrhovateľ pri uzavretí Dodatkov k vyššie uvedeným zmluvám odpredal odporkyňi 2 ks mobilných zariadení, a to mobilné zariadenie zn. Nokia X3 Touch and Type za zľavnenú (zvýhodnenú) kúpnu cenu 1,- Eur (predajná cena 167,- Eur) a mobilné zariadenie zn. Orange Boston za zľavnenú (zvýhodnenú) kúpnu cenu 19,- Eur (predajná cena 200,- Eur), pričom odporkyňa sa v zmysle Dodatkov zaviazala, že v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom zotrvá po dobu 24 mesiacov (pri oboch zmluvách). Odporkyňa bola súčasne v Dodatkoch oboznámená aj so skutočnosťou, že vyššie uvedené mobilné telefóny jej boli poskytnuté za zľavnené ceny, práve pre jej záväzok zotrváť v zmluvnom vzťahu počas celej doby viazanosti. Odporkyňa sa zmluvami o pripojení zaviazala, že za služby poskytované navrhovateľom bude riadne a včas platiť cenu, avšak túto svoju povinnosť si neplnila, nakoľko neuhradila cenu za poskytnuté služby v období od 11/2011 do 01/2012 celkom vo výške 180,38 Eur. Odporkyňa tento svoj vzniknutý dlh navrhovateľovi neuhradila ani po pokuse navrhovateľa o pokonávku. Odporkyňi teda popri povinnosti zaplatiť cenu za poskytnuté služby vo výške 180,38 Eur, mala podľa navrhovateľa vzniknúť aj povinnosť nahradiť navrhovateľovi aj škodu, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku predčasného ukončenia vyššie uvedenej zmluvy, a síce vo výške 347,- Eur.

V zmysle čl. 3. bod 3.7 Dodatku k Zmluve o pripojení č. A5309929 a č. A3040519, účastník vyhlasuje, že si je vedomý, že mobilný telefón mu je predávaný za cenu uvedenú v čl. I. bode 1.3 Dodatku, ktorej výška sa rovná rozdielu medzi spotrebiteľskou, trhovou cenou mobilného telefónu a v zmysle tohto dodatku poskytnutou zľavou zo spotrebiteľskej ceny len z toho dôvodu, že sa účastník zaviazal užívať služby poskytované mu prostredníctvom SIM- karty v zmysle ustanovení tohto dodatku po dobu dohodnutú v tomto dodatku, pričom nedodržanie tohto záväzku (konkrétne záväzkov uvedených v čl. II. bode 2.2, 2.3 alebo 2.4), vzhľadom na výšku zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu, ako aj na prípadný obsah prílohy č. I. Dodatku by spôsobilo, že podniku vznikla škoda (minimálne v rozsahu zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu).

V zmysle čl. 2. bodu 2.3 Dodatku k Zmluve o pripojení č. A5309929 a č. A3040519 prvá veta a písm. a), účastník sa zaväzuje, že po dobu 24 mesiacov odo dňa uzavretia tohto dodatku zotrvá v zmluvnom vzťahu s podnikom podľa zmluvy v znení tohto dodatku ako účastník služieb poskytovaných mu podnikom prostredníctvom SIM - karty, že po celú túto dobu bude bez prerušenia tieto služby využívať, a to v súlade s jeho záväzkami a zároveň neuskutoční žiaden taký úkon, ktorý by smeroval k ukončeniu alebo účelom, ktorého by malo byť ukončenie platnosti zmluvy, alebo dodatku pred uplynutím doby viazanosti, bez ohľadu na skutočné právne následky uvedeného právneho úkonu. Za porušenie tejto povinnosti sa nepovažuje odstúpenie od zmluvy z dôvodu stanovených zákonom č. 610/2003 Z.z. v platnom znení.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa považuje žalobný návrh navrhovateľa v časti uplatnenej náhrady škody vo výške 347,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 16.03.2012 do zaplatenia, za nedôvodný.

Navrhovateľ si nárok na zaplatenie sumy 347,- Eur uplatnil z titulu vzniknutej škody ako rozdiel medzi predajnou cenou telekomunikačného zariadenia a cenou zľavnenou. V konaní o náhradu škody podľa ust. § 420 a nasl. Obč. zákonníka sa skúmajú základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, konkrétne porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Navrhovateľ nepreukázal náležitosti zodpovednosti za škodu, najmä

vznik škody ako ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére navrhovateľa a je objektívne vyjadriteľná. Táto skutočnosť nie je preukázaná len tvrdením, že navrhovateľ poskytol odporcovi telekomunikačné zariadenie za zvýhodnenú/ zľavnenú kúpnu cenu. Rozsah zvýhodnenia resp. výška zľavy ceny telekomunikačných zariadení sa totiž odvíja od zvoleného mesačného programu, tzv. paušálu a navrhovateľ sa nezaoberal hodnotou získaného výnosu z predmetných spotrebiteľských zmlúv pred porušením zmluvných povinností odporcovi uhrádzať cenu poskytnutých služieb riadne a včas. Na vznik zodpovednosti za škodu musia byť uvedené predpoklady splnené kumulatívne. Zavinenie má subjektívnu povahu a jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá (prezumpované zavinenie) - dôkazné bremeno o tom, že tento vnútorný vzťah škodcu k jeho objektívnemu konaniu nebol daný, je na škodcovi.

Povinnosť odporcu zaplatiť alebo vrátiť navrhovateľovi poskytnutú zľavu z kúpnej ceny v prípade porušenia povinnosti uhrádzať cenu za poskytnutú služby riadne a včas nielenže nevyplýva priamo z dodatku alebo všeobecných podmienok, ale ju nemožno vyvodiť ani z titulu náhrady škody. Zľava z kúpnej ceny mobilného telefónu totiž nepredstavuje škodu, ktorá navrhovateľovi vznikne v súvislosti s porušením tejto povinnosti odporcu. Zmenšenie majetku navrhovateľa o hodnotu zľavy z kúpnej ceny, ktorú odporcovi pri kúpe mobilného telefónu poskytol, nie je následkom porušenia povinnosti odporcu platiť navrhovateľovi za poskytované služby, ale následkom vôle navrhovateľa (ako výsledku jeho myšlienkového a rozhodovacieho procesu) vyjadrenej v kúpnej zmluve v rámci jeho zmluvnej voľnosti. Inak povedané, k zmenšeniu majetku navrhovateľa nedošlo v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti odporcu platiť riadne a včas cenu za poskytované služby počas celej doby viazanosti, ale len na základe slobodnej a vážnej vôle navrhovateľa vyjadrenej v kúpnej zmluve. Akými očakávaniami bola vôľa navrhovateľa pri uzatváraní zmluvy riadená a ovplyvnená, teda že, ako uviedol, odporcovi poskytol zľavu z kúpnej ceny len z toho dôvodu, že sa tento zaviazal platiť mu za služby počas celej doby viazanosti, nemalo na vyššie uvedený záver žiaden vplyv a ani s ním právne nesúvisí.

Navrhovateľ teda nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, nepreukázal ujmu, resp. škodu na strane navrhovateľa, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Odporca porušil zmluvnú povinnosť, zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom po dobu 24 mesiacov (tzv. doba viazanosti), zakotvenú v čl. 2 bod 2.3 dodatku k zmluve o pripojení, ale to na priznanie nároku nestačilo. Vznik škody na strane navrhovateľa podľa názoru odvolacieho súd nebol preukázaný. Na tento účel nepostačuje vyhlásenie odporcu naformulované v čl. 3 bod 3.7 dodatku k zmluve o pripojení, podľa ktorého škoda minimálne v rozsahu zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu vznikne žalobcovi nedodržaním povinnosti žalovaného zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom po dobu viazanosti.

Tvrdená škoda podľa žalobcu predstavuje rozdiel medzi predajnou cenou mobilného telefónu a jeho akciovou cenou, teda žalovaný mal spôsobiť žalobcovi škodu tým, že získal mobilné telefóny za zvýhodnenú cenu s tým, že sa zaviazal používať služby žalobcu a za tieto po dobu viazanosti platiť, pričom svoj základný záväzok zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom a platiť za služby riadne a včas dohodnutú cenu porušil. Výšku škody žalobca nepreukázal (výšku škody odvodzoval od výšky trhovej ceny mobilného telefónu, pričom na preukázanie hodnoty telefónu predložil len výpis z vlastnej databázy cien mobilných telefónov v čase uzavretia zmluvy). Škoda sa pritom v zmysle občianskeho práva prejavuje buď ako skutočná škoda alebo ako ušlý zisk. Skutočná škoda je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného, príp. náklady potrebné na to, aby sa dosiahol predchádzajúci stav. Žalobcom tvrdená škoda mala byť zjavne škodou skutočnou, spočívajúcou v zmenšení majetku žalobcu. Ako je ale zrejmé z vyššie uvedeného, k tomuto zmenšeniu prišlo na základe zmluvy o pripojení, v rámci ktorej bola dojednaná akciová cena mobilného telefónu. Účinnosť zmluvy o pripojení (ani v časti týkajúcej sa predaja mobilného telefónu za akciovú cenu) nebola viazaná na žiadnu podmienku (nejednalo sa o zmluvu s podmienkou), ktorá by účinnosť dojednania ohľadom predaja mobilného telefónu viazala na splnenie, resp. nesplnenie zotrvania žalovaného v zmluvnom vzťahu, preto niet dôvodu uvažovať o navrátení veci do predošlého stavu (vrátenie mobilného telefónu žalobcovi oproti vráteniu zaplatenej sumy za telefón žalovanému). Za týchto okolností potom ale rozdiel medzi trhovou cenou telefónu a jeho akciovou cenou, ktorý nebol žalobcovi vyplatný, nespĺňa atribúty „škody“ v právnom slova zmysle, nie je preto možné podľa názoru súdu domáhať sa zaplataenia požadovanej sumy titulom náhrady škody.

V konaní nebol preukázaný ani ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti žalovaného (povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom po dobu viazanosti) a vznikom tvrdenej škody. Pritom v zmysle ustálenej súdnej praxe sa vyžaduje jednoznačný dôkaz o existencii príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a dôkazné bremeno v tomto prípade zaťažuje žalobcu. Bolo slobodným rozhodnutím žalobcu prediť mobilné telefóny žalovanému za akciovú cenu, a teda zníženie (resp. skôr nenavýšenie) majetku žalobcu o sumu zodpovedajúcu trhovej cene telefónov z dôvodu uhradenia len akciovej ceny je dôsledkom dvojstrannej dohody účastníkov konania o kúpnej cene mobilného telefónu, nie dôsledkom nezotrvania žalovaného v zmluvnom vzťahu so žalobcom počas celej doby viazanosti. Zo žiadnych zmluvných dojednaní účastníkov nevyplýva, že ak by žalovaný v zmluvnom vzťahu zotrval počas dohodnutých 24 mesiacov, tak by k zníženiu majetku žalobcu o sumu rovnajúcu sa rozdielu v trhovej a akciovej cene telefónu neprišlo (resp. že by táto mala byť počas doby viazanosti žalobcovi zaplatená). Z uvedeného je zrejmé, že príčinná súvislosť medzi nezotrvaním žalovaného v zmluvnom vzťahu so žalobcom a zmenšením majetku žalobcu v danom prípade neexistuje, neboli teda naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu.

Za škodu sa považuje ujma, ktorá znamená zmenšenie majetku (vyčísliteľného v peniazoch) poškodeného žalobcu oproti stavu pred škodovou udalosťou. Žalobca za škodu, ktorá mu vznikla, považoval rozdiel v sume, za akú skutočne mobilný telefón žalovanej predal (1,- a 19,- Eur) a medzi predajnou cenou, za ktorú predával mobilné telefóny v prípadoch bez viazanosti uvedenej v zmluve. Názor žalobcu však nie je správny, pretože do trhových cien telefónov, ktoré žalobca predáva, je zahrnutých viacero zložiek tak, aby ceny žalobcovi pokryli náklady spojené s ich predajom (náklady na kúpu telefónu, mzdy zamestnancov, nájom prenajatých priestorov a ďalšie položky) a keďže žalobca je podnikateľom, do ceny zahŕňa aj svoj zisk. Už len porovnanie trhových cien rovnakých značiek mobilných telefónov na trhu, dostupných na internete, preukazuje veľký rozdiel v cenách u jednotlivých predajcov, pričom rozdiel sa prejavuje aj v niekoľkých desiatkach eur. Skutočná škoda, ktorá prípadne mohla žalobcovi vzniknúť, je nákupná cena telefónu, t.j. cena, za ktorú žalobca kúpil konkrétny telefón od výrobcu, pretože o túto sumu sa teoreticky mohol zmenšiť jeho majetok, keď ho poskytol žalovanému so zľavou. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda, musel by zároveň preukázať, že za telefón výrobcovi aj zaplatil. Žalobcovi tiež mohol teoreticky vzniknúť nárok na ušlý zisk, za ktorý sa považuje strata očakávaného prínosu, ktorý mohol poškodený dôvodne očakávať ako rozmnoženie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodovej udalosti). Preukazovanie ušlého zisku, ako ekonomickej kategórie je náročné, preukazované vo väčšine prípadov odbornými, resp. znaleckými posudkami vypracovanými znalcami v odbore ekonómia. Žalobca však vo svojich podaniach nešpecifikuje, či sa domáha skutočnej škody, alebo ušlého zisku. Dôkaz o skutočnosti, za akú trhovú cenu predával žalobca mobilný telefón v čase uzavretia zmluvy so žalovaným nie je dôkazom o tom, aká výška škody žalobcovi vznikla.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti, v súlade s ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 347,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 16.03.2012 do zaplatenia zamietol.

Vzhľadom na zamietnutie návrhu navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 347,- Eur, v tejto časti bol neúspešný a úspešný bol len v časti o zaplatenie sumy 180,38 Eur, prevažne úspešnou účastníčkou konania tak bola odporkyňa, ktorej tak v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. vzniklo právo na pomernú časť náhrady trov konania, vzhľadom však na to, že si náhradu trov konania neuplatnila, bolo dôvodným jej náhradu trov konania nepriznať.

V odvolacom konaní mala úspech odporkyňa a vedľajší účastník na jej strane, preto im v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže odporkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej

ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami: 1. podľa článku 47 ods. 2 ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., 2. podľa § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa) a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva zdruzenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 142 ods. 1 O.s.p., osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnou pomocou poskytnutou advokátom.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom. Za neúčelný úkon však nemožno bez ďalšieho považovať vstup vedľajšieho účastníka do konania, lebo po prvé, taký úkon Občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia (jediným obmedzením je to, že konanie zatiaľ právoplatne neskončilo) a po druhé, ide o vstup do neprávoplatne skončeného konania, v ktorom sa nedá vopred vylúčiť, že vedľajší účastník so zreteľom na povahu súdnej ochrany a jej špecifický predmet, ktorým je ochrana spotrebiteľa vo všeobecnosti môže účinným spôsobom plniť svoju funkciu vedľajšieho účastníka. V tejto veci došlo k takému vstupu do konania, ktorý odvolací súd nepovažuje, so zreteľom na uvedené, za neúčelný procesný úkon, a teda aj trovy tohto úkonu nie sú neúčelne vynaloženými trovami a odvolací súd ani iné neúčelné úkony právnej pomoci nezistil.

V zmysle ust. § 137 O.s.p. je súčasťou trov konania odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Pravidlá pre výpočet odmeny advokáta upravuje vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“). Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a

podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

V odvolacom konaní plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Trovy odvolacieho konania predstavujú sumu spolu 34,60 Eur, ako odmenu za 1 úkon - odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej 26,56 Eur, vrátane režijného paušálu vo výške 8,04 Eur, podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.